poštarina plaćena u gotovom

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1937

GOD. XXII. BROJ 10

C. 7.

»GOSPINA KRUNICA“, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LISTOPAD 1937 OKTOBAR

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
P	1	Remigije	1	
S	2	Anđeli čuvari	2	
N	3	**20. po D.** Terez. od M. I.	3	**I. N. mj. Blagdan presv. Krunice.**[1]
P	4	Franjo Asiški	4	Bl. Dominik Isp. (1531.).
U	5	Placid muč.	5	Bl. Rajmund iz Kapue. Isp. (1399.).
S	6	Bruno, Vjera	6	
Č	7	BDM. Kralj. sv. Krunice	7	Bl. Matej Kareri. Isp. (1470.).
P	8	Demetrije Brigita	8	
S	9	Dionizije biskup i muč.	9	
N	10	**21. po D.** Franjo Borgia	10	**II. N. mj. Sv. Ljudevit Bertr. Isp. (1581.).**[2]
P	11	Nikasije	11	Bl. Jakov iz Ulma. Isp. (1491.).
U	12	Maksimilijan	12	
S	13	Eduard kr. Koloman	13	Bl. Magdalena de Panatieri. Dj. (1503.).
Č	14	Kalist p. m.	14	
P	15	Terezija djev. muč.	15	
S	16	Gal, Hedviga	16	
N	17	**22. po D.** Margar. Alakok	17	**III. Nedjelja mjeseca.**[3]
P	18	Luka evang.	18	
U	19	Petar Alkantarski	19	
S	20	Ivan Kent, Felicijan	20	
Č	21	Uršula dj. muč.	21	Bl. Petar iz Tiferna. Isp. (1445.).
P	22	Kordula dj. muč.	22	Posvetilo dominikanskih crkava.
S	23	Ignacije, Ivan Kap.	23	Bl. Bartolomej iz Breg. Bisk. i isp. (1270.).
N	24	**23. po D.** Rafael arhanđ.	24	**IV. Nedjelja mjeseca.**[4]
P	25	Hrisant i Darija	25	
U	26	Evarist, Demetrij muč.	26	Bl. Damjan Foskijeri. Isp. (1484.).
S	27	Sabina muč., Frumencije	27	
Č	28	Simon i Juda ap.	28	
P	29	Narcis, Zenobije	29	
S	30	Marcel m., Klaudije	30	Bl. Benvenuta Bojani. Dj. (1292.).
N	31	**24. po Duh.** Vilfgang b.	31	**Zadnja n. mj.** Svete moći po dom. crkv.

[1]) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Također potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike kolikogod puta (totiesquoties) pohode crkvu u kojoj je oltar Bratovštine.

[2]) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova, za članove Trećeg Reda te za sve vjernike, ako pohode dominikansku crkvu.

[3]) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

[4]) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim triput sedmično mole po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXII. ZAGREB, LISTOPAD 1937. BROJ 10.

KRUNICA NAŠEG ŽIVOTA I SMRTI

O kako pobožne duše radosno idu ususret mjesecu listopadu! O kako su one vesele, kad je taj mjesec već tu! One toliko vole molitvu presv. Krunice! One nju tako rado mole! Uvijek doista, ali sa svim tim kao da osjećaju, da će ih ovaj mjesec još jače rasplamtjeti ljubavlju prema presv. Djevici, još više priljubiti uz molitvu, koju Ma-

Kraljice presv. Krunice moli za nas!

rija tako voli; uz molitvu naime presv. Krunice. Ta molitva toliko je srasla sa životom i pobožnošću odabranih kršćanskih duša, te im se čini da bi u njihovom duhovnom životu uvenuo najljepši cvijet, kad bi na njihovim usnama presahnula molitva presv. Krunice.

I doista, molitva presv. Krunice osobita je molitva. Dok nam je kod drugih molitava bit i smisao njihov lako vidljiv, poznat već po sadržaju samih tih molitava, sa molitvom presv. Krunice nije tako.

Krunica je vijenac, vijenac ruža, kako nam to govori njezin prvotni i službeni naziv — Rozarij. Vijenac koji je spleten od najsvetijih molitava, od Očenaša i Zdravomarija. Ali, premda su to molitve tako lijepe, kako uopće mora biti lijepo ono, što nam je direktno iz neba došlo, ipak je to tek onaj vanjski, vidljivi, osjetni dio molitve presv. Krunice. A njezina bit i sadržina jest nešto još svetije, još savršenije. Dă, još svetije, još savršenije! — Sam Isus i život njegov božanski!

Dok naime među našim prstima klize blagoslovljena zrna krunice i dok se s naših usana rune one svete riječi, koje nam samo nebo dade, dotle naša duša plovi svijetom otajstava. Otajstva života, muke i slave Spasiteljeve jesu ono duboko duhovno more, jesu ono visoko nebesko svodovlje, kuda se krili naša duša, da se tu divi, klanja i moli... Pak da uznastoji kako bi se otkupiteljski plodovi Spasiteljevi što obilnije na nju primijenili, da i njezin život bude što svetiji i što bliže Božjem životu...

To je dakle smisao i sadržaj ove molitve! I ako molitva Krunice nije takva, ona ne zaslužuje taj krasni naziv!

Molimo dakle ovu molitvu, kako njoj dolikuje, a molimo je također trajno, svagdano! To neka bude molitva s kojom ustajemo, molitva s kojom lijegamo. Da se u toj svetoj praksi nigda ne ohladnimo, da u njoj ne sustanemo, obnavljajmo tu odluku nadasve u listopadu. Listopad neka nam bude neki osnovni rok, početni datum u molitvi presv. Krunice i u žaru i revnosti prema toj najboljoj molitvi. I tako od mjeseca do mjeseca, od listopada do listopada, od Krunice do smrti... Ali i — od Krunice do raja!

U jeseni smo! U jeseni prirode — ali i u jeseni života... Jer cio naš život nije zapravo nego neka trajna jesen... Pa i onda kad se od mladosti rumenimo, kad od zdravlja pucamo i kad od sreće pocikujemo! Media vita — in morte sumus!... Sred života — u smrti smo!.. Tako nam viče sveta liturgija, a tako nas uči i naša Krunica.

No ne bojmo se! Ako smo se u životu sprijateljili s krunicom, neće nas ona ni u smrti ostaviti! Taj sveti lanac koji je tako često bio u našim živim rukama, on će njih i mrtve kititi!... Ali, a to i jest ono najljepše, taj će lanac također biti ljestve, po kojima ćemo se sve do neba popeti!

L.

KAKO ŽIVIO, TAKO SVRŠIO!

Ivo Ledić bio je dobro poznat u selu P., a i u čitavoj obližnjoj okolici. Došao nejačak u to selo. Na sebi nije imao no ono podrtih hlačica, i još podrtiju košuljicu, a oboje nije se znalo koje je boje. I to mu je bilo sve bogatstvo, kad je prispio u selo K. Prve dane polucao se od nemila do nedraga, pa bi mu netko pružio komadić kukuruzovače, netko tanjurić žganjaca, netko ga primio u pojatu i tako, i ako naopako, prokuburio je čitav mjesec dana.

Ivo Ledić po naravi bio je bistre glave. Znao je pridobiti svačije srce i umiljatom riječju, i onako otvorenim vladanjem. A bio je, i ako ne ljepušasta, a ono dosta lijepa i mila lica.

Nakon mjesec dana, što je prispio u selo P. dođe i do dućana židova Baruha Levi. Nije znao čitati, pa nije, po prezimenu i imenu mogao da odgoneta, koje bi bio narodnosti i vjere dućandžija. A opet kako da dečko zna, da židovi baš kod katoličke crkve grade i kuće i dućane i krčme, da seljaci u njima ostave i propiju i svoju muku i sav svoj trud i svu svoju imovinu.

Ivo Ledić dakle otvori dućan, nazove dobro jutro i zaprosi milostinu. »Kakovu milostinju?« — otresito će Baruh Levi — »raditi, raditi, pa ćeš dobiti«. »A što bi radio?« — pripravno će i ljupko dečko. »Evo, prebiraj tamo«, i Levi prstom pokaže prnje, »prebacuj rožine i kosti u hambar, a kad to svršiš, onda iz dvorišta prenosi pod strehu stara gvožđa.«

Ivo i ako zlorado, a ono od nevolje, pristane. Ta, bolje mu je i to, no da se vucari, a ni za što. Pa opet promislio je: bogat je to gazda, pa ko zna da kod njega ne zamijenim ovo prnja, u ovakove hlačice i košuljice, što nada mnom vise?

Pomisao i želja sirotana Iva bila je pravedna, ali nije čifa Baruha. Židov ko židov, samo misli na sebe i svoju korist. Tako je bilo i Ivu svakako, a najviše zlo i opet zlo. Gladan je došao kod čifa Levija, gladan živio, u prnje došao u prnje pošao.

Nedaleko dućana spomenutog gavana Baruha, bila je mesarna Marka Trpkovića. Marko je bio pravi poštenjačina, a uz njega i žena mu Lucija i poštena i pobožna. Od srca nijesu imali djece, a njihov se život primicao kraju, pak su dugo mislili, komu bi ostavili svoje stečenje, a opet, ko bi ih zamijenio u iznemoglosti, pa napokon ko bi im zaklopio zamrle oči. Često im je palo oko i misao na sirotana Ivu. Znali su njegovu muku i nevolju kod čifa Levija, pa su ga htjeli i osloboditi, a ako zavrijedi i posiniti.

Promišljeno, učinjeno.

Ivo Ledić je u kući mesara Marka i Jele Trpković. Malo je živio s njima, ali i kroz ono malo, pokazao je mnogo: i ljubav i zahvalnost i pomoć i poštovanje. Pri zadnjim časovima bio je uvijek uz njih, a na samrti pozvao svećenika da ih sredi s Bogom, a napokon zaklopio im zamrle oči, oplakao ih i do hladnog groba dopratio što je mogao svečanije.

Poslije smrti Marka i Jele nađoše da sva njihova pokretnina i nekretnina pripada Ivu Ledić. Nitko sretniji od njega! Ta od ništa postao je, ako ne Bog zna šta, a ono ipak nešto osrednje. A opet, kroz dvije godine, što je bio sa vrsnim mesarom Markom, naučio je i pogađati i kupovati i prodavati i priprodavati, a kako je bio visokog stasa i junačkog, kršnog zdravlja, svak ga je zvao da mu zakolje ili krmka, ili vola ili bilo što. Tako je Ivo radom i marom uzmnožio ostavštinu pok. Marka i Jele.

Sad se oženio sa Lucijom iz čestite obitelji Lukić. S njome nije živio ni godinu dana. Buknuo nesretni svjetski rat, i on bio je među prvima. Na pustom ognjištu ostavio sirotu Luciju sa tek rođenim djetetom Ljubimirom. *O. Lujo Matijaca.*

(Svršetak u slijedećem broju)

AVE U SUTONU

Tvoj je zadnji »Ave« čuo samo suton:
Sunčani su traci davno njega zvali
I tonuli s njime sve dalje — i dublje —
A pričat su o njem tek maleni znali.

Čeko sam Te tada da ćeš ipak sići
U zvjezdanom plaštu — u biser̂noj rosi,
Na latice rosne, jer zemlja je grešna!
— U uzdahu zvona, što Ti pozdrav nosi.

A nije Te bilo! — Plako sam ko dijete,
Gdje i zadnja slutnja u sumrak je pala.
— A Ti kao sjena tješila si mene
Za svaki moj »Ave« — i tiho me zvala . . .

U večernji suton svih bolova naših,
Kad je srce moje krvlju obrubljeno
I sa zadnjim suncem tone na pučini,
Spašava me »Ave« stoput izrečeno.

Fra ZLATAN PLEMKOVIĆ

SV. REMIGIJE, BISKUP

(Blagdan 1. listopada)

Svi skoro kršćanski narodi imaju nekoje svece, koje slave kao svoje apostole, kao naime one, koji su u dalekoj prošlosti mnogo doprinijeli, da su oni sa poganstva prešli na kršćanstvo, primivši naime Kristovu vjeru i sveto krštenje. Što su na primjer svima Slavenima sv. Ćiril i Metod, Nijemcima sv. Bonifacije, Ircima sv. Patrik, a drugim opet narodima njihovi apostoli, to je Francuzima sv. Remi-

Sv. Remigije krštava kralja Klodovega

gije. Kao što je to i kod drugih naroda, tako su i kod Francuza mnogi doista drugi sveci i velikani zaslužni da su se oni pokrstili, ali ipak časni i potpuno zasluženi naslov »apostola Francuza« nosi samo sv. Remigije.

U vrijeme rođenja sv. Remigija, koje se je zbilo između godine 437 i 439, nije današnja Francuska bila doista više potpuno poganska zemlja. Predaja dapače kaže, da su još u apostolsko doba pojedini vjerovjesnici dolazili da naviještaju Kristovu nauku. A i kasnije znamo sigurno da je bilo kršćanstvo u pojedinim predjelima Fran-

cuske prilično ukorijenjeno. Međutim ipak, tek će Remigije od Boga primiti veliko poslanje da tu zemlju definitivno privede Kristu.

Samo rođenje sv. Remigija zbilo se je pod neobičnim okolnostima. Kneževski roditelji njegovi, Emilije i Celinija već su otprije imali dvoje djece, i to jedno, koje je postalo kasnije biskupom u Soissons-u, sveti naime Principije, a drugo je dijete bilo otac sv. Lupa. Rod dakle potpuno svetački!

Roditelji našeg sveca bili su naime odmakli prilično u godinama i više se nijesu nadali djeci, kad eto nekom pustinjaku imenom Montanu, koji je mnogo molio, da dođe do vjerskog mira među kršćanima, u koliko ih je tada bilo u Francuskoj, a koje su inače razdirale vjerske borbe, napose arianizam, bude objavljeno, da će se pobožnim kneževskim supruzima Emiliju i Celiniji roditi sin, po kojemu će doći Kristova vjera i mir u tu zemlju, za što je on toliko molio.

Rodno mjesto sv. Remigija jest Cerny u kantonu Craonne, dok je svoje prve godine proboravio u Laonu, u gradu gdje su njegovi roditelji imali svoj obiteljski dvorac.

Obdaren osobitim sposobnostima uma, Remigije je brzo u školi napredovao. Ali u kreposti još brže. Toliko, da se je naskoro tako zaželio povučenog života molitve i pokore, da je otišao u pustinju, gdje je proboravio četiri godine. A bio bi tamo i trajno ostao da nije upravo u to vrijeme umro biskup u Reims-u Benagije ili Benadije. Vjernici nijesu naime htjeli, da im bude nitko drugi biskupom, nego Remigije. Svim se je silama otimao toj časti, navodeći uz ostale poteškoće i svoju mladu dob (imao je naime tek 22 godine), no sve je bilo zaludu, napose kad se je volji naroda pridružio još očiti znak s neba. Neko nebesko naime svijetlo rasvijetli odjednom čelo Remigijevo, a neka nevidljiva ruka izli na njegovu glavu svetu pomast, od koje se rasprostre naokolo najugodniji miris. Narod se radi toga napuni dakako velikom utjehom i radošću, a naš se svetac pokori znaku odozgo, te bude poslije malo dana posvećen za biskupa znamenite reimske biskupije.

U vrijeme Remigijeva biskupovanja nije falilo u Francuskoj vrlih biskupa i uzornih natpastira, ali i drugih duša, koje su se isticale svetim životom. Spomenimo samo sv. Vasta, biskupa u Arras-u, sv. Heraklija biskupa u Sens-u, sv. Principija biskupa u Soissons-u a brata inače sv. Remigija, te nadalje sv. Lupa, sv. Celsa, sv. Klotildu, sv. Genovevu. Ali svi su životopisci složni u tom da je među njima bio Remigije najmirisniji cvijet i u apostolskoj revnosti i u životnoj svetosti. A da uzmogne svoju pastirsku službu još uspješnije vršiti, Bog ga obdari osobitom govorničkom sposobnošću i darom mnogih čudesa.

No ima jedan događaj, koji je nerastavno vezan uz pojavu sv. Remigija. Krštenje je to franačkog kneza Klodovega. Franci naime, narod germanskog porijekla, bio je tada zavladao velikim dijelom Francuske. No kršćansku vjeru primali su polako. Tako i sam njihov knez i vođa Klodoveg još je uvijek bio poganin, dok mu je dobra žena Klotilda već bila kršćanka. Remigije je dakle nastojao oko kralja Klodvega, da i on primi kršćanstvo, na što ovaj konačno prista, ali pod uvjetom, ako mu uspije pobijediti Alamane, s kojima je tada ratovao. To se doista dogodi u znamenitoj bici kod Tolbiac-a godine 396, i Klodoveg se pripravi da primi sveto krštenje.

Na neobično svečan način sv. Remigije izvrši krštenje Klodovega. Ono bude obavljeno po svoj prilici u biskupskom gradu Reims-u i to vjerojatno na sam Božić. Svi su se tomu veselili, jer su bili uvjereni da s krštenjem Klodovegovim započinje konačno pokrštavanje svih Franaka. No tom svetom činu osobito se je veselila Klodovegova žena Klotilda, koja je i nastojala da sve što svečanije ispadne. Ali je nadasve sam Klodoveg iskreno i duboko osjetio radost i sreću, koju mu nosi kršćanstvo. Kažu da je jednom u zanosu, slušajući muku Spasiteljevu, najedamput prekinuo to čitanje viknuvši: »O da sam ja tu bio s mojim Francima, bio bih ja osvetio nepravde nanesene mome Bogu!«.

Iscrpljen teškim radom za slavu Božju i za spas duša, sve nevolje svoje starosti podnašaše Remigije potpuno predan u volju Božju. K ostalim naporima nadođe još sljepoća. Njemu sada nije ostajalo drugo, nego u molitvi i strpljivosti očekivati dan poziva Gospodnjeg. Ipak pred smrt povrati mu se za kratko vrijeme vid, tako da je još jednom mogao služiti sv. Misu. Tom je prilikom također blagoslovio svoj narod i ogrlio svoje učenike.

I dođe napokon dan poziva Gospodnjeg. Bio je to 13. siječnja god. 532 i 533. Remigiju je tada bilo 96 godina, a na biskupskoj stolici sjedio je već 74 godine. Po tome bi to bio biskup, koji je, što nam je povijest zabilježila, najdulje biskupovao.

Gdje je bilo odmah u početku pokopano tijelo sv. Remigija, ne slažu se pisci. Svakako u današnjoj crkvi sv. Remigija vjekovima su se častile njegove moći. Kad su njegovo tijelo šezdeset godina iza smrti, i to upravo 1. listopada 593 imali prenijeti u jednu kriptu, koja je bila naročito za to sagrađena, nađoše neraspadnuto. No osim

toga prenosa bilo ih je tijekom vjekova, uslijed raznih razloga rata, meteža i nesigurnosti, više, sve do zadnjeg prijenosa za vrijeme svjetskog rata. Svečeve su kosti povraćene zadnji put u svečevu veličanstvenu grobnicu u Reimsu god. 1930 za kardinala Luçona.

S. L.

VRIJEDNOST SUZA POKAJNICA

Koliko je Bog milosrdan, i kako njegovo milosrđe nadilazi sve naše opačine, jasno nam govori dirljiv događaj, koji se je odigrao u prvim vjekovima kršćanstva. Taj nas događaj mora svih napuniti kršćanskim pouzdanjem, ali ujedno potaknuti, da, ako još nijesmo, što prije okajemo svoje grijehe, jer Božje je veliko milosrđe već u tome što nas je do sada čekao na kajanje i obraćenje.

Događaj pripovijeda sv. Atanasije Sinajski.

U vrijeme dakle cara Mauricija živio je na granici Tracije strašan jedan razbojnik, koji je bio strah i trepet cijelom tom kraju. A uhvatiti ga nikako nijesu mogli. Tada car posla k njemu jednog mladića moleći ga da sam dođe k njemu. Razbojnik se ganu na taj carev poziv, te krotak kao janje dođe k caru, prizna mu svoje opačine, te ga moljaše za milosrđe. Mauricije mu se smiluje i oprosti mu.

Neko vrijeme iza toga, razbojnik se razbolje i smjestiše ga u bolnicu. Osjećajući blizinu smrti, poče misliti o svom prošlom životu, o razbojstvima i drugim nedjelima i tad ga tako obliše suze, te mu se od njih sav rubac nakvasi, pak mu od pustog kajanja i plakanja pukne srce, te on izdahne.

Liječnik, koji je bio uz njega te noći, ugleda slijedeće viđenje. Dođoše đavoli te sakupiše sve njegove zloće, pak ih metnuše na jednu stranu Božje vage i ta strana silno pritegne. Anđeli su sada tražili njegova dobra djela, da ih metnu na drugu stranu, da barem izjednače s krivinom, no takvih djela ne nalažahu. Kad najednom opaze rubac pun suza. Uzmu ga i stave ga na drugu stranu tezulje i ona se spusti veoma nisko, tako da je nadjačala onu drugu stranu.

Eto toliko Bog cijeni pokajanje! Kajimo se dakle često i ispovijedajmo, da nam tako neprestano strana dobrih djela na Božjoj vagi bude niža od opakih.

DESET KRVAVIH PROGONSTVA

X. PROGONSTVO.

Povijest ljudskih zajednica kao i pojedinaca naliči rijeci. Teče bez zapreka ili ih pak ruši. U toku je lako ne zaustavljaš. Izvoru se više ne navraća.

Tako i kršćanstvo. Duh Sveti prati milošću svetu Crkvu. Izvoru se ne vraća nego se novim pobjedama jače privezuje uz njega. Devet progonstva ne zaustaviše plan Kristov. Zidovi, nasipi, brane — sve uzalud. Još malo i bit će posljednji pokušaj proti mladoj Crkvi. U koštac, na megdan, na dvoboj. Ustrest će se u temeljima Zaručnica Kristova. Zadnju neuspjelu otmicu izvršit će bijesno poganstvo. Bijes —, Blagost. Dvije protivnosti. Ili se ukloni ili pokloni! — dovikuje

Dioklecijan

Najkrvoločniji progonitelj kršćanstva. Deseto progonstvo. »Cijela zemlja, od istoka do zapada, bila je nakvašena kršćanskom krvlju« — piše Laktancije (De mort. persec.).

Dalmatinac. Pučanin. Prigrli vojničku kabanicu i pope se do visokih časti. Godine 284. posta car. Po majci Diokliji prozove se Dioklecijan. Godine 286. razdijeli carstvo sa Maksimijanom Herkulejom. Herkulej je iz Panonije. Okrutan i nećudoredan. Razgranjeno carstvo trebalo je jaku ruku. Dioklecijan uzme kao pomoćnika M. Galerija podrijetlom iz Dacije. Vojnik, neistesan, divlje ćudi. Glas i stav bio je za svakoga pun strašljivosti. Fanatičan za idolatriju. Maksim(ijan) pak, uzme Kostanca Klora. Plemenite obitelji sa svim uslovima vlastodršca.

Ova razdioba uzrokuje propadanje carstva; a Bog nemilosrdno šiba na sve strane.

Priznajmo istinu. Malo je bilo careva, koji su se isticali dobrotom, blagošću, milosnim srcem kao što je bio Dioklecijan u početku vladanja. Da je ustrajao bilo bi mu ime zlatnim slovima zabilježeno u katoličkim srcima . Nagovaranje, poticanje Galerijevo preokrenuše plemenito srce. Od jaganjca — krvoločni tigar.

Godine 303. prezimi u Nikomediji. Žrtvuje i istražuje iz utroba životinjskih budućnost. Kršćani se krste, eda otjeraju sotone iz tih čarolija. Car pita, što čine. Sve mu protumačiše. Naredi da svatko žrtvuje. Galerije pak uspije da izda edikt proti kršćanima. Nek se sruše crkve, spale svete knjige. Kršćane na muke. Gube časti, pravda za njih ne opstoji i nemaju nikakva prava kao podložnici carstva (Euz. lib VIII).

Neki odvažni kršćanin javno iskida edikt. Bi bačen na roštilj.

Drugi edikt uperen je na biskupe. Nek se biskupi uhvate i okuju, ako ne žrtvuju idolima. Krv svugdje teče. Nabujat će poput rijeke.

Da Galerije potpuno uspije u paklenoj mržnji potajno podmetne oganj u carsku palaču. Pogani, po nagovoru Galerija optuže kršćane. Još više raspali Dioklecijana nanovo, nakon 15 dana, podmetnuti požar. Dapače pobjegne u Nikomediju, eda izbjegne, tobože, uroti kršćana.

Od ovog dana ne presta bijes Dioklecijanov. Najčasniji u dvoru poginuše. Savjetnici postaše žrtve. Zapovjednik Petar nad palačom pogine.

Da lakše utamane kršćane postave u svaki hram suca i u svaku sudnicu žrtvenik. Nitko nesmije što prodati, kupiti, trgovati, ako nije prinio tamjan bogovima ili u hramu, ulici, trgu, trgovištu itd. Sve muke i naredbe ne pokolebaše živu vjeru. Euzebije nam svjedoči, da je vidio tolike ginuti dnevno od mača i ognja da bi od trupla mogao načiniti lomaču. Otupjele su sjekire. Krvnici su morali otpočinuti, a drugi ih zamjeniti. Svugdje i neprestano kroz tolike godine ne izgubivši prvotnu silovitost. (Euz. lib. 8).

Istok se natječe sa Zapadom. Pune tamnice. Godine 304. izađe i četvrti edikt. Nek se kršćane ubija bez milosrđa. Otsjeći glavu i pred lavove to je lagana kazna. Jedan drugoga nadvisuje u mučilima. Više mare da iznađu mučilišta nego da rade za javno dobro.

Počujmo malo Euzebija. — Pribijene ruke i noge na križ i pušteni da tako umru u najgorim mukama. Drugima deru meso užarenim gvožđem; onaj obješen za kose radi vlažnog drvlja umire u nesnosnom dimu; nekima otsječene ruke, noge, nos, uši i pušteni da umru od upaljenih rana; između nokata stavljaju im oštre šiljke; nekojima ulijevaju olovo u grlo; drugima vezuju tjelesa ili pojedina uda između dva drva, te ih spravama rastežu, eda se tjelesa pocijepaju napola i da drva naglo puste natrag; drugima otvarahu trbuh i stavljaju unutra željezo ili vatru; nekoje bacahu na glavu u kotlove pune upaljene smole. Sve što može okrutnost izmisliti radili su sa ženama, djecom, starcima, biskupima, vjernicima, plemićima, narodom. — Evo ovako uglavnom Euzebije. (Euz. lib. III. c. 12).

Tko da izbroji kršćane? Sjetimo se sv. Gernazija komedijanta. Komedija javno u cirkusu i s vjerom kršćanskom. Milost ga Božja obrati i umre kao mučenik. — Neki grad u Frigiji opkoli vojska. Na gradska vrata postave kadionike; ali svi građani poginuše u požaru grada sazivajući ime Isusovo. (Euz. lib. VIIIc. 15). Mučen sv. Kvirik i sv. Julita. Pogine i dobro poznata sv. Agneza.

Napoznatije je mučeništvo t. zv. Tebanske Legije. Brojila je 10.000 vojnika. Svi su bili kršćani. Odbiše naredbu da pomažu u progonu i da žrtvuju. Masimijan, u ime carevo, naredi da ih se desetkuje, t. j. da se pogubi svaki deseti. Na ovo izjaviše svi, da su pripravni na iste muke. I preko zapovjednika Mauricija predadoše slijedeću izjavu: »Care, vojnici smo tvoji; ali i sluge, što bez straha ispovijedamo što je Božje. Tebi dugujemo vojevanje, njemu nedužnost; od tebe primismo plaću od njega pak početak života. Ne možemo te nikako, care, poslušati, da zaniječemo Stvoritelja Boga, Gospodina našega i tvoga.

Ako nas ne siliš na zločine, slušat ćemo te kao dosada; inače Njemu se (Bogu) radije pokoravamo nego tebi. Bilo kojem neprijatelju pružismo ruku, koju ne pružamo proti nevinoj krvi. Ove desnice znaju se boriti proti neprijatelju i bezbožnicima, ne znaju pak tamaniti dobre i građane.

Svijesno smo, da smo uzeli oružje više radi građana, nego protiv građana. Borismo se uvijek za pravdu, dobrotu, spas nevinih; ovo nam je bila nagrada za pogibli. Borili smo se radi vjernosti, koju ti ugovorom očuvasmo; a zar da je Bogu neispunimo? Zaklesmo se prvo na Božanske

tajne; zatim se zaklesmo na kraljevske tajne; ne vjeruj da su nam ove zadnje išta korisne i ako bi prve raskinuli.

Tražiš kršćane eda ih kazniš. Zato ne treba da druge tražiš; imaš nas, koji ispovijedamo Boga Oca Stvoritelja svega i vjerujemo da je Isus Krist Sin Božji. Vidjesmo drugove naših napora i pogibli ubijene, dapače nas je njihova krv oškropila, a ipak svetih sudruga smrt i smaknuća braće ne oplakivasmo, ne žalovasmo, nego radije hvalismo i veselismo se, jer su bili dostojni trpjeti za Gospoda Boga svoga.

I sada nas ne potiče na otpor zadnja nada života; niti nas je potaknuo proti tebi, care, očaj, koji je tako jak u pogiblima.

Držimo oružje, a ne opiremo se, jer volimo mrijeti nego ubijati; ginuti nevini nego živjeti kao ugnjetači. Ako išta nadalje odrediš proti nama, ako što sada zapovijediš, ako što poduzmeš, vatru, mučila, pripravni smo snositi. Izjavljujemo, da smo kršćani; progoniti kršćane ne možemo.«

Bijahu osuđeni. Car ih je žalio i pokuša da ih spasi. Postavi ih u red i počne ih brisati iz vojske. Bila je to velika sramota. Ali kad četa ugleda pripravnu drugu četu, koja ih je imala pogubiti, baci oružje i razgale prsa. Nijedan ne pisnu. I pade 10.000 mučenika.

Kakvo mora da je bilo progonstvo uvjerava nas i spomenik, koji podigne Dioklecijan sa namjesnicima. Tu se nalaze i ove riječi: »... skršivši ime kršćansko, koje razaraše carstvo ...«

Naprotiv. Kristova desnica skrši Dioklecijana sa namjesnicima. Isti spomenik znak je zvijerstva. Neprestane prijetnje Galerijeve prisiliše Dioklecijana da se odreče prijestolja. Bilo je to u Nikomediji 305. Povuče se u Split. (Ostaci palače stoje i danas). Zaludu je molio, on trepet negdašnji, Licinija, da mu ne ubije ženu i kćer. Smaknuti su na javnom trgu. Prikaze ubijenih kršćana neprestano ga mučahu. Plakao je cijele dane, bacao se po tlu. Umre od tuge, melankonije (Lact. de mort. pers). Neki tvrde, da se otrovao.

Njegov glavni pokretač Galerije umre rastočen od crvi. Tako je bio strašni zadah, da su ga sluge ostavljale. Uzme otrov da prije svrši. Godine 311.

*

Razumijte kraljevi i suci zemlje. Bog ljubi Crkvu svoju. Ona je njegova zjenica. Krv mučenika izaziva blagoslov Božji — ali i osvetu, jer nevina krv mora biti osvećena.

Čudo Duhova ponavlja se neprestano. Kristovo se obećanje: »Ja sam s vama do konca svijeta« — ispunilo. Svi progonitelji strašno svršiše.

Katolici, u Kristu je spas! Cijela povijest Hrvata povezana je s Kristom. I mi smo dali mučenika. Narod ima mučenika. Krist je naša budućnost. Obratimo se Kristu divnim versima sv. Damasa:

— Krist je sve — nada, put, život, spas, razlog, mudrost, svijetlo, sudac, vrata, div, kralj, dragulj, prorok, svećenik, Mesija, Zabaot, Rabbi, zaručnik, posrednik, dijevac, stup, ruka, stijena, Sin, Emanuel, vinograd, pastir, ovca, mir, korijen, loza, maslina, izvor, zid, jagnje, junac, lav, zagovornik, Riječ, čovjek, mreža, kamen — Krist je sve.

Svi sveti mučenici: Molite za nas!

(Svršetak.) **O. B. P.**

BLAGOSLOV NOĆI

Poput nevidljive sjene
mrak se selom šulja,
i pokriva krovove kuća,
i zatvara oči snene.
Povjetarac nad potokom ljulja
vrhove vrbina pruća.

Ko nevino u kolijevci dijete
podalje selo odavna se smiri
slatkim tihim snom.
Na raskršću ruke svete
Krist sa križa svečano širi
i blagoslov daje stadu svom.

Na usnama mu titra smiješak
radosni, pun čeznuća —
i čut je ganutljivo zborit:
»Ja znam, život je težak,
pun raznih nagnuća,
al' mora se borit.«

IVO BANKO

LJETNO PREDVEČERJE

Umorni, sunčani traci blago i sjetno miluju crkvu na brežuljku, koja se još malko bijeli nad sutonom dola i srebrom maslina — uz tamnilo i šumor borova. U sunčanom grimizu i sutonskom olovu — otvara mi se slika s desne strane — mila slika rodnog kraja.

Zavičajni kraju, kako si duboko utisnut u mojem srcu! Ti si onaj dijelak zemlje, gdje sam prvi put oćutio da postojim. Bilo je to u roditeljskom domu jednog jesenskog predvečerja, kada se osjetih osamljen, bez oca, koji je bio u ratnoj vrevi. Jedne Velike sedmice, sjećam se, nađoh se u crkvi, u onoj crkvi, koja sada svojom bjelinom najvećma privlači moj pogled. Ona ista me je vidjela, kad sam prvi put, uz majku, primio u svoje srce božanskog Gosta, slušala, kad sam ga molio da uvijek ostane sa mnom. Njezina jutarnja tišina je čula i osjetila, kada sam prvi put izrazio želju da se posvetim Bogu. Otada je prošlo dosta vremena, ali ona iskra Božjeg poziva nije se utrnula...

I tako se u mojoj svijesti redale uspomene iz moga djetinjstva i mlade dobi, dok su mila zavičajna polja i borici, seoske kuće, rodni dom i bijela crkva polako tonuli u smrak. Sutonski povjetarac već je lepršao oko mene i ovijao sjetom rastanka moje srce. Ta, bio je to čas, kad je pregaralo sve, što mu je bilo milo! No, na pomisao, da tu žrtvu prinosi za Onoga, radi kojega je i Simon ostavio žale Galilejskog Mora — zakuca snažnije i bijah u sreći zanosa i zahvalnosti milosrđu Njegovu. — I zaželjeh da uvijek gorim ljubavlju i zahvalnošću prema Njemu kao ona vatrena kugla, što je upravo tonula na zapadu...

Fra AUGUSTIN PAVLOVIĆ

BOJ PROTI PSOVKI I KLETVI

»Ne uzimaj uzalud imena Gospodina Boga svojega; jer ne će pred Gospodinom biti pravedan tko uzme ime Njegovo uzalud«.
(II knj. Mojsijeva, gl. XX, 7.)

»Oče naš, koji si na nebesima! Svetilo se ime Tvoje«.
(Evanđelje.)

Sveta nam je dužnost odazvati se pozivu pak se i pridružiti našem duhovnom pastiru i vojskovođi preuzv. Nadbiskupu koadjutoru dr. Alojziju Stepincu, da zajedno s njime pregnemo iz svih sila, kako bi iskorijenili i zatrli našu najveću narodnu sramotu: prokletu psovku i kletvu. Taj sveti boj oglasio je preuzv. Nadbiskup s Marijinom pomoću iz Marijina svetišta u Bistrici dana 4. srpnja ove godine, i odredio da potraje do blagdana Kraljice presv. Krunice, prve listopadske nedjelje. Nije to jedino vrijeme kad ga imademo voditi, niti ćemo ga u to vrijeme moći i dovršiti, jer je to zlo već mnogima u narav zašlo; već je taj sveti podvig stavljen pod zagovor nebeske Kraljice, koja je i na ovom svijetu vodila sv. Crkvu iza Isusova odlaska na nebo i sada je spremna preobilno pomoći svakom skrušenom pokajniku.

Isus plače nad nezahvalnim Jerusalemom

(Naslikao Flandrin)

Krivci koji pogrđuju našega Boga jesu svi oni, koji Božje ime izgovaraju bez prava razloga i dužnog poštovanja, ili koji ne drže ono što su zavjetom Bogu obećali, ili koji se krivo, drsko i nepravedno zaklinju, a na osobiti način oni, koji bljuvaju psovke: psovači. Tako isto strašno vrijeđaju Boga oni, koji psuju i proklinju njegove svece ili svete stvari, ili rado slušaju takve riječi; jer ono, što je sveto, to je Božje, pa to vrijeđa samoga Boga, koji je izvor svake svetosti.

Božje se ime nažalost danas grdi i psuje skoro po cijeloj našoj domovini. Rijedak je koji kraj gdje nema te crne kuge. Naš narod uz Mađare i Talijane psuje najgadnije na svijetu. Neka se govori da smo golubinje ćudi: to je znak surovosti i divljaštva! Strani nas narodi preziru zbog besramnih psovaka. Užas je samo što se dandanas na Boga bljuje: psuje se nesamo Božje ime, propetoga Isusa, već i presv. Srce Isusova, Njegova presv. Krv! Desilo se i to, da je netko nagradu davao onome, koji bi izmislio veću psovku. Zbio se slučaj u nekom selu flamberške biskupije, da je jedan mlad i zdrav seljak uslijed gadne navade užasno kleo kod svakog posla i za svaku stvar, koja mu nije išla po volji. Jedamput mu je pomanjkala kletva, pa je rekao: »O kad bih znao što da još kunem!« Svi su bili svjedoci kako mu je došao rak na jezik, koji mu je pomalo gnjio i napokon sagnjio, da ni govoriti nije mogao ni ikakovo jelo uzimati, te je poslije dvogodišnjih silnih muka i umro, pošto je izgubio onaj gnjusni jezik, kojim je dragog Boga tako gadno psovao.

Umjesto da se dragom Bogu podava čast, koja ga ide, i u časovima našeg iskušenja uteče k Bogu s pobožnom molitvom, ovi paklenski pezici dvostruku uvredu nanose Bogu: grde ga i ne traže pomoći kad bi morali tražiti. A akoli Bog ne osvećuje odmah ove paklenske pogrde, neće zato to ostati nekažnjeno. Bog je spor, ali dostiživ. U Boga su vunene noge, ali gvozdene šape — veli narodna.

I zbilja je psovka najveći grijeh, tako da veli sv. Jeronim: »Ništa nema strašnijeg, nego je psovanje Boga, jer ono napada Svevišnjega ... Psovanje ne zaslužuje oproštenja. »Dok se naime drugi grijesi počinjaju više manje iz ljudske slabosti, ovaj grijeh proizlazi iz vlastite zlobe i direktno smjera da Bogu oduzme čast, te se baš upravno baca pogrdama na Božje lice. Zato se s punim pravom psovači mogu nazvati gorim od paklenih vragova: jer dok đavoli u paklu psuju i proklinju Boga, psuju ga zato, što ih Bog muči tako žestokim mukama, psuju ga, jer ga ljubiti ne mogu, ne mogu ga pak ljubiti, jer im ne iskazuje nikakva dobra, već ih je sa svom strogošću na vijeke kaznio. Pa tako oni, koji psuju ime Boga, koji je na nebu, ne počinjaju manjeg grijeha nego oni, koji su ga razapeli dok je bio na zemlji (sv. Augustin).

Prežalosno je da je toliko izvrnut i zloupotrebljavan ljudski razum, da se gore ne izrazim, da mjesto te bi hvalio svog Boga, koji ga je nadario životom, koji mu dava sve dobro, a nevolje i bolesti mu šalje kao dobar otac, da se popravi (ta nije ih uskraćivao ni svojim svecima, tim posebno odabranim svojim miljenicima, da budu bolji), taj nesretni čovjek još se usuđuje vrijeđati tog svoga najvećeg i jedinog pravog dobročinitelja.

I takvo zlo prelazi od roditelja, izravno, ili iz njihove nemarnosti, preko zla društva i na njihovu djecu. I to se pušta, ne popravlja; djeca rastu i zajedno s roditeljima gomilaju Božje prokletvo na čitavu svoju kuću. Pa kako jedna gnjila jabuka pokvari druge, a šugava ovca okuži ostale, tako se događa, da na takve obitelji mjesto Božjeg blagoslova i Božjih darova, silazi prokletstvo s nevoljama svake vrsti, jer roditelji i drugi, koji su pozvani da to ispravljaju, ne popravljaju, nego puštaju da se tako besramno i sotonski vrijeđa Gospodin Bog posvetitelj obitelji. Tako su se zarazila sela i gradovi, te zbilja kada pošten i čestit čovjek

dođe u takva mjesta i čuje kako se izvaljuju takve besramne riječi, mora da mu od stida krv udari u obraz i da si s obim rukama sakrije lice, jer mu se čini da u zemlju propasti mora pred tim paklenim pojavama. Takva su mjesta zbilja predvorje pakla. Tu čestitom čovjeku i pravom rodoljubu nema mjesta. Dok znamo, da nijesmo na svijetu samo za sebe, već i za svoju braću i članovi smo nesamo jedne obitelji, već i jedne zajedničke domovine: stoga joj moramo pravo dobro željeti, a ne ćemo naprotiv još izazivati Boga da našu domovinu kazni radi naših prestupaka.

Imade tako zagrezlih i zatrovanih osoba, koje se ne stide te prostote i na papir baciti. Shvaćam mlakost onih ljudi, koji ne prosvjeduju proti psovki, jer je svijet pun mlakih duša; ali ne mogu shvatiti, da jedan katolik može da nagrađuje takve bogopsovce. Ne namrštujte obrve: svaki onaj, koij i s malim svojim novcem podržava štampu, koja živi od škandaloznih rječetina i psovaka, svaki taj nagrađuje takve besramne pisce. To prelazi granice svakog srama, kad podržavamo pa još svojim novcem i pobude dajemo, da se tako bestidno grdi presveti Bog. Plutarh govori o nekoj životinji, koja je znala govoriti i ljudski jezik, o čem se je svijet silno čudio. A danas sve obratno: mnogi ljudi govore kao da su životinje, a da nitko ne osjeti ni najmanje začuđenje.

Osjeti li se uvrijeđen koji čovjek od naših riječi, on će nas i tužiti, pa ćemo za uvredu morati globu platiti. Što je časnija uvrijeđena osoba, to je i kazna veća. A kad se uvrijedi Bog? Onda nikom ništa! Kad se uvrijedi Tvorac svega, najviše Biće, Gospodar gospodara, Kralj kraljeva? Onda nikom ništa! Ako li nam tko vrijeđa oca ili majku ili nas, uvijek se reagira.. A tko nam je bliži i kome više zahvalnosti dugujemo: Bogu ili svom rođenom ocu? Jasno da će svatko zdrav odvratiti: Bogu! E pa dobro: kada čujemo da besramni jezici grde Božje ime, zašto ne prosvjedujemo? Zašto ne reagiramo? Katolici gledaju kako se profanira sveto Božje ime, što je već i običaj postao; sa šutnjom su odobrili taj običaj, a sada bogopsovci kao da imadu pravo. Čovjek je primoran da vam kaže: vi se nijeste pobunili protiv Boga, ali ste ohrabrili buntovnike. Stoga pohitite da ispravite, i to hitno. Vi nijeste oružana sila i nemate autoritet (vlast) da kaznite prekršitelje Božjega zakona, ali Gospodin imade pravo tražiti, da budete moralna (duhovna) sila pa energično prosvjedujete. Nijeste Božji sinovi, ako se ne brinete za čast vašega Oca. Ako nebeske strijele čekaju psovače, znajte da su od neba isključeni također i svi oni kršćani, koji se srame Isusa Krista. »Tko se mene zasrami pred ljudima, zasramit ću se i ja njega pred Ocem mojim nebeskim«, rekao je Isus Krist. Onaj dakle, tko govori da je pravi rodoljub, niti će sam kleti niti će propustiti priliku da i druge od te opačine i prostote odvrati: jer ako bi morao ustati na obaranu pravednoga, da ga zlikovac ne ubije, još više mora ustati na obranu Božje časti, kako govori sv. Toma: »Budući da psovač hoće da naškodi Božjoj časti, posve je prirodno, da teže griješi nego ubojica« (Suma Teološka).

Ni srditost ni druga zla ne sile nikoga na psovanje, već ljudi sami sebe sile. Još je gora stvar kad neki vele: eh, mi se rasrdimo, pak u srditosti ni sami ne znamo što govorimo! Tu je svakako još veća njihova krivnja, jer se nijesu s početka svladavali, već uvijek dalje živjeli zaraženi

tom kugom, koja je stoga duboko zašla već i u njihove kosti. I oni se mogu i moraju popraviti. Ako li im koji put kasnije — poslije nego li svojski preduzmu popravak — nehotice štogod izmakne, tada ne će zato biti pred Bogom odgovorni. **O. Serafin M. Lupi**

(Svršit će se)

LJUBAV KRŠĆANSKA I POGANIN PAHOMIJE

U vojsci cara Konstantina služio je jedan vojnik imenom Pahomije. Iza dugog i napornog putovanja stiže on jednom sa svojim drugovima u grad Tebe. Vidjevši izmorene i izgladnjele vojnike, neki ljudi iznesoše pred njih jela i pića da ih okrijepe.

Vojnici su im na koncu htjeli platiti, ali ti ljudi nijesu htjeli da prime nikakve nagrade. Upita tada vojnik Pahomije, kakvi su to ljudi. I bi mu odgovoreno: »To su kršćani! Njihova im vjera naređuje da moraju svakomu činiti dobra«. — »Takova vjera mora da je božanska i prava!« usklikne nato Pahomije. Poslije malo vremena ostavi vojnički stalež, dade se poučiti u kršćanskoj vjeri i krstiti. A onda se povuče u pustinju gdje provađaše život kreposti i pokore, te tako od poganina Pahomija posta glasoviti sv. Pahomije.

O kad bismo i mi što češće, pak i onda kad nijesmo strogo na to dužni, u djelo stavljali zapovijed kršćanske ljubavi, ublažile bi se u mnogočem socijalne nevolje, koje eto danas rađaju trpkim i opasnim plodovima!

KRŠĆANSKO PRAŠTANJE

Car Teodozije htio se ljuto osvetiti Antiohejcima, zato što su mu prigodom neke demonstracije pogrdili i iznakazili sliku žene Flacile, koju je on silno cijenio. Odluči ih kazniti veoma okrutnom kaznom. Nije se dao Teodozije nikako ublažiti, da bude milostiv jadnom narodu.

Tada stupi preda nj sveti biskup Macedonije pa mu veli: »Veličanstvo, Vi se srdite, što su izgrdili sliku Vaše žene Flacile. Imate i pravo. Ali, koliko će se više ljutiti Isus, Kralj kraljeva, i koliko ćete Vi veće zlo učiniti, ako iznakazite i izmrcvarite njegove slike i prilike, a to su građani Antiohije!«

Car se zamisli u te riječi, uvidi svoju pogrešku i oprosti Antiohejcima.

ILI K BOGU – ILI K ĐAVLU

Kao da u današnje vrijeme ovo odlučno ili-ili stoji na vrlo klimavim nogama, jer eto ima ljudi, što se ponose svojim potpunim bezvjerjem. Bog i vrag su za njih, blaže rečeno — bapska sanjarija, a strože — dvije popovske taktičnoekonomske parole. — No, rijetki su ljudi s osjećajima potpune nezavisnosti! U mučnim se naime časovima života ti junaci pokazuju često sinje kukavice.

Dopustimo, da se zbilja može naći i tako samoniklih duhova, koji zastalno ne prigibaju koljena ni pred kime, ipak se to ne protivi jasnoj istini, koju sadrži gornji naslov. Pače, oni su tek privremeno iznimke, koje samo mogu da potvrde neoborivi zakon.

Krist je rekao: »Tko nije sa mnom, protiv mene je«. Riječi toliko jasne i uvjerljive, zajamčene ugledom Bogočovjeka, bivaju neograničeno istinite. No — reći će tkogod — zašto baš moraju neprijatelji Krista biti prijatelji đavla, ili potpadati pod njegovu vlast, kad i njega preziru i zabacuju? Na to je lako odgovoriti. — Kad se više ljudi osjeti složno protivnima nekom načelu, ili kojoj moćnoj osobi ili vlasti, oni će se udruženo boriti protiv zajedničkog neprijatelja gurajući naprijed najsposobnije. Dogodi se i to, da se među njima nađe ponetko toliko jak i s pretjeranim zahtjevima u borbi protiv zajedničkom protivniku, koji svoje drugove izrabi prinudivši ih na ropsku pokornost. To se odnosi na neprijatelje Kristove; a među njima je najjači i najtvrdokorniji đavao. Prema tome, on je ideal, vođa i gospodar svih onih, koji nijesu s Kristom već, po riječima istog Spasitelja, protiv njega.

Eto, pod čije šape dolaze oni, koji se hvale da su slobodni, kad se ne klanjaju Kristu! Da vidimo, što nam kažu činjenice.

U prošlom stoljeću, na jednom važnom sastanku, poznati protivnici Kristove Crkve, podmukli masoni, svečano su proglasili sotonu svojim poglavicom, usprkos Kristu i njegovu namjesniku na zemlji (Papi Piju IX.). Vrag se zacijelo nije puno radovao svom starom odlikovanju, ali »humano masonsko društvo« veselo je prigrlilo jaram najsramotnijeg ropstva.

Motreći život i ljude, naći ćemo nebrojeno sličnih primjera, koji doduše nijesu tako upadni kao navedeni, no ipak su potekli iz istog mišljenja.

Pruži li ti se prigoda, da stupiš na prag kakve bogate kuće s raskošnim pokućstvom i namještajem, vidiš joj i gospodara, uglađenog gospodina, izobraženog dakako (ta to je liječnik, sudac ili advokat...). Ali ćeš se iznenaditi, kad nad vratima ili drugdje ugledaš konjsku potkovu ili kakav rog. Zapitaš li uglednog gospodina, čemu mu služe te čudne stvari na tom mjestu, odgovorit će: »Zar Vi ne znate, da to čuva čovjeka od mnogih nedaća, na pr. uroka, čarolija?«... Tako učeni gospodin dok takve gluposti vjeruje, zabacuje neke tako razumne istine kršćanske nauke...

Dođeš, često puta, u dodir s kakvom, i poznatom osobom, pa je po običaju, upitaš za lično zdravlje ili zdravlje koga njezina, ona ti odgovori s nekim čudnim oprezom. Tobože neopaženo, hitro stisne prste u šaku, podmetnuvši palac ispod kažiputa: valja na ustuk nekoj zlokobnoj moći što je pri upitu izišla iz tebe!

Fina gospođa, što ne da ni muhi pasti na se, okitila se smiješnim amuletima: tako je sebi osigurala trajnu sreću!

Elegantna gospođica vidi svećenika gdje prolazi, uhvati se za petu i viče: baksuz! (ili tome slično). Kad je to učinila, zadovoljna je, jer se uklonila tobože velikoj nesreći.

Svi ovaki ljudi sagibaju svoju, katkada bahatu šiju pred nekakvim tamnim, izmišljenim silama, a zaboravljaju, ili uopće ne vjeruju u jednoga, osobnoga i predobroga Boga, koji milostivo upravlja svime i vodi računa o »jednom vlasu« čovjeka, kao što trese nebom i zemljom te premudro ravna nedoglednim svemirom...

Mi, koji vjerujemo u jednog i pravog Boga, ne smatramo ga samo silnim gospodarom svijeta, već i nježnim, ljubeznim Ocem, čija smo mi djeca. Kad bi bilo do ponosa, nama bi pripalo pravo, da se ponosimo, a ne onima, koji štuju kojekakve budalaštine: potkove, rogove, salitke, amulete i t. d.

Ne bi pripadalo ni onima, što nose onaj vrlo nezgodni i neugodni masonski žig čuvajući pod gubitak glave tajne njihova crnog katekizma.

Zahvalimo Bogu što smo udarili pravim putem, te se osjećamo i priznajemo Njegovim po milosti Njegovoj, a molimo Mu se za one, koji ne znaju ili ne će da haju za stalnu istinu: Tko se sinovski ne pokorava Bogu taj robuje đavolu.

B. Č.

S KRUNICOM U RUCI U LURD

»ŽELIM VIDJETI OVDJE MNOGO SVIJETA«

(Riječi Lurdske Gospe sv. Bernardici Subiru, na trećem ukazanju, dne 18. II. 1858. god.)

Jesenske sad ruže red nam živo brati,
Mariji nam Majci punu pregršt dati!
Ruža najmilija, koju Majka voli,
Krunica je sveta, miris ove doli.

Krunica nam sveta molitva je divna,
Nad kojom su pakla vrata silno kivna,
Jer je to oružje, koje lomi sile,
Pa ma kako jake, kako strašne bile.

Krunica nam pomoć bila je do sada,
Naša seka mila, naša dobra nada,
Krunica nam pratnja jeste usred noći,
Usred strašnih klanca, kuda nam je poći.

Krunica nam život Isusa predstavlja,
Patnje, a i slavu Marije proslavlja,
Krunicu svak vjernik sobom rado nosi,
S Krunicom u ruci, moleć se ponosi.

Listopada trećeg ide divnog dana
Kruničara naših četa odabrana,
S Krunicom u ruci Lurdu idu gradu,
Gdje se lijeka nađe svakom ljudskom jadu.

Lurdu idu svetom, vjere nam ognjištu,
Svima nama grješnim jakom utočištu.
Lurdu idu svetom, gdje nas Majka zove,
Gdje nam čuda stvara sred doline ove.

Teškim srcem mnogi, kô i ja kod kuće,
Ostat ćemo, s nadom, da nam u buduće
Prije svoje smrti jednom bude dano,
Lurda vidjet mjesto Djevom odabrano,

Čija slava davno svijetom svud se ori.
Zanosno o Lurdu svatko nam govori,
Zanosno nam priča Marijinu slavu,
Marije čudesa, vjeru puka pravu.

Zato premda nama red je doma biti,
Prisutni sred Lurda duhom ćemo biti,
Pratit ćemo naše Kruničare vrle,
Lurdu, svetom gradu, misli naše hrle.

S njima ćemo molit, vapit do ganuća,
Radosnice suze lijevat od čeznuća,
S njima ćemo jesti vječni Kruh Života
Pjevat ćemo Djevi, Majci svih ljepota.

Kada se iz Lurda naši vrate kući,
Veselo u crkvu s njima ćemo ući,
S Krunicom u ruci slavit ćemo Boga,
Moliti Mariju, Majku puka svoga.

Kad nas pako stisle budu smrtne muke,
Krunica nek resi naše blijede ruke,
Krunica nek krasi konac zemskog bića,
Te početak bude slavi vječnog žića.

ANTE BELANIĆ

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Euharistijski kongres u Požegi. Slavonija, ta zemlja plemenita, kako o njoj naša pjesma pjeva, opoštenila se je doista euharistijskim kongresom u Požegi. I ako je bilo nekojih, kojima nije bio u računu kongres u Požegi, te su dapače tražili načina ne bi li ga omeli. No jednodušnost našeg hrvatskog, napose seljačkog puka, nije se dala ničim pokolebati. Sav je taj narod u danima kongresa od 14. do 16. kolovoza dao dokaza svoje vjere i svoje pobožnosti. Računaju da je bilo tih dana u Požegi do 50.000 ljudi. Slavlje su veoma uveličali svojom prisutnošću dva nadbiskupa dr. Stepinac i mgr. Rodić. Na improviziranom oltaru glavnog trga služena je zadnjeg dana svečana pontifikalna sveta misa. Njoj je prisustvovalo do 20.000 osoba. Svečanu je prigodnu propovijed održao poznati govornik na kongresima sveuč. prof. dr. Bakšić. Veličanstveno je ispala duga zaključna procesija sa Presvetim. Ona je bila vrhunac slavlja. Da Bog, da ovaj kongres bude imao svoj plod najprije u tom slavonskom kraju i da dođu do djela riječi preuzv. dra. Stepinca iz zaključnog govora: »Mi znamo da nema Boga, osim onoga, kojega smo danas slavili! Mi hoćemo da Krist ostane s nama. Zato smo ga slavili ova dva dana i tako svečano pronijeli gradom!«

Lurdski biskup imenovan lionskim nadbiskupom. Sveti Otac Pio XI. imenovao je nedavno nadbiskupom upražnjene stolice lionske nadbiskupije dosadašnjeg biskupa Lurda i Tarbesa msgr. Petra Gerliera. Msgr. Gerlier dobro je poznat svim katoličkim narodima ne samo po svojoj natpastirskoj revnosti, nego također po tome, što su ga lično upoznali hodočasnici svih naroda, koji su hodočastili u Marijin grad. Tu su ga također upoznali mnogi Hrvati, koji su mogli da se uz ostalo dive njegovoj neumornosti i govorničkoj vještini u slavljenju Bezgrješne Pirinejske Djevice. Novi nadbiskup Lyona stupio je dosta kasno, tek u 33. godini u svećenički stalež, poslije nego je prije toga za nekoliko godina bio uvaženi odvjetnik u Parizu. Već tada je bio veoma aktivan u redovima Katoličke Akcije, te je i kao biskup pokazao mnogo smisla za moderni pastoralni red, te svatka goji nadu, da će i na novom položaju ispuniti očekivanja, koja se u njega polažu. Kao lionski nadbiskup nosit će časni naslov Primasa Galije, dotično Francuske. Zaštita nebeske Majke i dalje će sigurno nad njime bdjeti, jer iz jednog Marijinog Grada možemo reći, da dolazi u drugi, u koliko se nad gradom Lyonom diže znamenito svetište Naše Gospe de Fourviéres.

Umro talijanski filozof i književnik Pietro Mignosi. Ime Petra Mignosija je dobro poznato u naučnim krugovima ne samo Italije nego i inostranstva. Napose se je istakao kao dubok i originalan mislilac, a također kao vješt i nepopustljiv polemičar. Bio je uz to univerzalan kulturni radnik, jer osim što je bio priznat filozof, bio je također još pjesnik, kritičar, romanopisac. Izdavao je svoj list »La Tradizione«, a u najzadnje vrijeme bio je privatni docent filozofije na sveučilištu Srca Isusova u Milanu na kojem je položaju i umro.

Vatikanska tiskara prelazi u upravu Salezijanaca. Poznato i moderno opremljena Vatikanska tiskara, u kojoj je pred nekoliko godina tiskan i naš staroslavenski Fisal, prešla je u upravu Salezijanaca. Oni su temeljito ispitali stanje tiskare, te Svetom Ocu predložili neke promjene, da tiskara još bolje odgovori svojoj namjeni. Papa je već pristao na predloženi nacrt.

Drugi međunarodni katolički kongres za mir. U prvoj polovici kolovoza održan je u glavnom gradu Irske, Dublinu, drugi međunarodni katolički kongres za mir. Svečano ga je otvorio sam primas Irske nadbiskup iz Armagh-a, kardinal Mc Rory. Kongresu su učestvovali mnogi javni radnici iz svih krajeva katoličkog svijeta. U svom govoru kardinal Mc Rory je istaknuo velike zasluge katoličke crkve za proučavanje svjetskog mira.

Krštenje afričkog poglavice. U afričkoj misiji Basuto odigrao se je nedavno lijep prizor. Tamo je bio kršten od biskupa toga kraja, dotično apostolskog vikara mrgra Bonkomme-a poglavica plemena Tehe Kakaele Leretkoli. Oko oltara, gdje je sveti čin obavljen, sve je plivalo u cvijeću i zastavama. Skupa s poglavicom bila su krštena 304 urođenika, a slijedećeg su dana mnogi urođenici primili sv. Potvrdu. Svima tima je kumovao sam poglavica. Tako je on sada njima ne samo otac plemena, nego i nekakav duhovni otac. Biskupu, koji je bio došao za ovu prigodu iz daljine od 150 km., poklonio je poglavica skupocjenog konja.

Službeni doček engleskih katolika u Lurdu. Nemalo su se začudili engleski hodočasnici, kada su prilikom svog nedavnog hodočašća u Lurd bili dočekani od gradskog načelnika i od šefa departementa. To se naime obično u drugim prilikama ne događa. Ovo englesko hodočašće vodio je westminsterski nadbiskup mgr. Hinsley.

Odlikovanje belgijskog svećenika od kitajske vlade. Pred koje vrijeme povratio se je u domovinu poznati radnik na karitativnom polju u Kini, o. Verstraeten, Belgijanac. On je bio ravnatelj katoličkog General Hospitala u Su Yangu. Njega je prilikom tog njegovog povratka kitajski guverner Sui Yan odlikovao visokim odlikovanjem.

Poslanica španjolskih biskupa. Nedavno su španjolski biskupi uputili jednu poslanicu na biskupe cijeloga svijeta. U njoj oni rasvjetljuju uzroke sadašnjeg stanja u Španjolskoj i prikazuju ujedno ulogu vjere u španjolskom narodu. Tu među ostalim kažu i ovo: »Anarho-komunistička revolucija bila je odavno pripremana. I ona je jedna od najkrvavijih u svjetskoj historiji. Jedina nada za uspostavu mira i reda nalazi se u pobjedi nacionalističkog oružja.«

Uspjeh katoličke škole za socijalne nauke u Poznanju. Ima već nekoliko vremena da je u Poznanju osnovana katolička škola za socijalne nauke. Ta je škola osnovana za ustuk marksizmu i u kratko vrijeme pokazala je krasne uspjehe, tako da je nedavno poljsko ministarstvo prosvjete i vjera priznato toj školi pravo javnosti te joj podijelilo naslov i pravo »visoke škole«.

Pripreme za euharistijski kongres u Južnoj Africi. Navršava se stogodišnjica otkako je u Južnoj Africi Crkva jače započela svoje misijsko djelovanje, koje ide uporedo također s njezinim djelovanjem kulturnim i humanitarnim. Da se ta stogodišnjica dostojno proslavi odlučeno je da se tom prilikom održi veliki euharistijski kongres u Capetownu. Neka također i taj kongres isprosi što obilniji blagoslov Božji na katolički rad u cijeloj Africi, a napose u tome dijelu te zemlje!

Statistika katoličke štampe u Sjevernoj Americi. U Sjevernoj Americi ima ukupno katoličkih dnevnika i časopisa 4.631 s 8,990.659 pretplatnika. Od toga broja ima 134 dnevnika, 197 časopisa, 1000 đačkih listova, 700 lokalnih časopisa i 2000 župskih glasnika. Sva ta štampa je potpuno neovisna, dotično nije u službi ni jedne političke stranke, nego jedino brani katolička prava i zastupa vjerske interese.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

KRUNIČARI! LISTOPAD JE TU!

Vaš mjesec, dragi kruničari! Nemojte nigda, a nadasve ne u ovom mjesecu, biti nevrijedni svog lijepog, svog ponosnog imena!

Krunica, u svom izvornom značenju znači vijenac. Pletite dakle vijence svojoj Kraljici ovaj mjesec najrevnije. Nijedan dan da vam nije prošao bez Krunice barem privatno izmoljene. I to po mogućnosti cijele Krunice! Svih petnaest desetica! Ako tu krasnu praksu ne možete držati kroz cijelu godinu, uz malo dobre volje moći ćete je bez sumnje držati barem u listopadu. Listopad treba da bude mjesec u kojem vi morate, skoro bih rekao, od Krunice živjeti. Neka krunica bude utjeha vaših dana, neka ona ispuni sve slobodne časove vašeg vremena. To neka bude vaš časoslov. Što je naime ostalima svećenicima časoslov, to neka svim drugim vjernicima bude molitva presv. Krunice. I tko toliki i toliki pobožni svećenici uz svoj časoslov mole dnevno još cijelu Krunicu, zar će vama biti teško to barem u listopadu vršiti?

Ali i to je još važnije, molite napose Krunicu zajednički u crkvi. U vašoj naime župi vjerojatno još traje lijepi običaj, što ga je bio naredio veliki kruničarski papa Lav XIII., da se svagdano zajednički izmoli presv. Krunica, i to ili pred izloženim Svetotajstvom ili za vrijeme sv. mise! Jeste li vi uvijek na tim pobožnostima, ako inače nijeste nečim neodgodivim zapriječeni?

Možda da se međutim taj sveti običaj listopadskog zajedničkog molenja presv. Krunice zapustio. A vi nastojte da opet on oživi!

Ako su za vrijeme Lava XIII. bile teška vremena za sv. Crkvu, sada su još teža! Drukčija doista vremena, ali, kažem, još teža. Molite zato svoga dušobrižnika, i ako on vidi, da vas je mnogo koji to tražite, on će biti sretan, ako bude mogao da oživi listopadsku pobožnost, gdje je ona zamrla.

A ako vam kada bude nemoguće da prisustvujete pobožnosti u crkvi sa svećenikom, dozovite onda susjede i sakupite se u kojoj kapelici, ili dapače u bilo kojoj kući, te tu pred slikom Marijinom ili križem slavite vašu večernju listopadsku pobožnost. O kako će biti lijepi ti večernji časovi posvećeni našoj Majci i Kraljici u zajedničkom kućnom moljenju Krunice! Časovi puni utjehe, puni kršćanskog bratstva, puni duhovne intimnosti, puni nebeske poezije... I dozovite u prvom redu djecu i starce. Jedni su od njih na ulazu u život, a drugi iz njega eto izlaze... Jedne će Krunica očeličiti za život, a drugima rastanak ispuniti predanošću i mirom. Ali i mi svi drugi i te kako trebamo krunicu da nas obujmi zaštita Marijina, da se na nas spusti blagoslov listopada.

Ali nadasve još da ste u prvu nedjelju Marijinog listopada, na veliki blagdan Kraljice presv. Krunice, na ispovijedi i pričesti. Kruničari, to je vaša dužnost! A onda procesija toga dana neka bude nadasve svečana, nadasve pobožna. To neka bude vanjska dostojna manifestacija vaše ljubavi prema našoj zajedničkoj Kraljici.

Sveto, dakle kruničari, započnite listopad i još ga svetije završite!

...Jedan drugi razlog čini ovaj vijenac molitava (t. j. presv. Krunicu), milijima Mariji i pred njenim očima dostojnijima nagrade. Kad mi pobožno nižemo trostruki red otajstava, mi dajemo jasan dokaz naših čuvstava zahvalnosti prema Njoj, jer mi time izjavljujemo da nam nigda iz pameti ne idu dobročinstva, po kojima je Ona bila s tako neizmjernom nježnosti dionicom našeg spasenja. Teško možemo shvatiti, s kolikim će obiljem sveđ nove sreće ispuniti Njezinu blaženu dušu i koja će u Njoj čuvstva skrbi i majčinskog dobročinstva probuditi ove tako uzvišene uspomene, koje Joj se često donose pred oči i koje se tako revno veličaju.

PAPA LAV XIII.

(U enciklici »Jucunda semper.« 1894).

NAŠI DOPISI

CAREVDAR. Blagoslov Kruničarskog barjaka. U petom broju našeg obljubljenog glasnika »Gospina Krunica«, već smo vas izvijestili o uspjehu svetih misija, te o ustanovi tako nam mile Bratovštine sv. Krunice. Sada vas hoćemo da izvijestimo, a i obradujemo, gospodin velečasni uredniče, a i sve naše milu braću i sestre sv. Krunice o nabavi i blagoslovu našeg kruničarskog barjaka.

Naš velečasni župnik Franjo Jerec poklonio nam je za barjak sav materijal. On je izvrstan i dobar, pa mu se iz srca zahvaljujemo. Gđa. Milka Plevnik iz Zagreba nabavila je sliku drage nam Gospe sv. Krunice te oko nje lijepo izvezla: »Kraljice svete Krunice, moli za nas — 13 VI 1937«.

Na 12 došao je u našu župu otac Lujo Matijaca. Na 13, sv. Antuna u nas je proštenje, pa smo svi kruničari i kruničarke pristupili na sv. sakramente ispo-

Novi kruničarski barjak u Carevdaru

vijedi i Pričesti, a opet smo imali sreću da čujemo našeg oca misionara, o životu našeg mogućeg zaštitnika sv. Antuna.

Poslije podne u 3 sata izmolili smo krunicu, poslije koje progovorio nam je otac misionar o Bratovštini, osokolio nas, da ustrajemo u njoj, a ostale je pozvao, da se u nju učlane. Tada je vatrenim riječima progovorio o značenju Barjaka sv. Krunice. Na njegove riječi i pri blagoslovu zastave svima se oči orosiše od ganuća i veselja. Za sada imademo vidljivi znak i štit, pod kojim ćemo se boriti i pod kojim ćemo stupati da dopremo do vječne domovine.

Ovom prigodom zahvaljujemo našem dobrom i obljubljenom župniku Franji Jerecu, koji nam ostavlja najljepši i najmoćniji zalog i Bratovštinu sv. Krunice i njen barjak pri rastanku iz naše župe. Dobri Bog i Bl. Djevica sv. Krunice naplatila mu sav trud u našoj župi kroz 14 godina i sada i u nebu.

Kruničar: **M. K.**

SELA KOD SISKA. Svete misije. Čitamo u novinama, da je duh bezvjerja i komunizma zahvatio mnoga naša hrvatska sela, ali sigurno, kao naše nije nijedno tako okuženo.

Imamo krasnu crkvu, a ljudi i žene malo idu u nju, a većinom su u blagdane i svetke po trgovini u Sisku i drugdje. Još manje pohađaju svete Sakramente, mole se Bogu. Naprotiv psuju ga i malodobna djeca, koja se još ni prekrstiti ne znaju. No najgore je zlo, što naši ljudi i žene neće da imaju djece, pa ih ubiju nedužnu ili uopće sprečavaju. Tako mi bivamo ubojice svoga hrvatskoga naroda, a ujedno ispražnjujemo zemlju i nebo. Kad je nadošao komunizam, dobar dio sela objeručke ga je primilo, ta svaka ptica svome jatu leti, nećudoredni nećudorednom komunizmu. Ta on im sve to odobrava, hucka ih i potiče.

Veličanstvena župska crkva u Selima kod Siska

U ovakovu župu silnog zla i nećudorednosti došao je pred dvije godine velečasni Ivo Fabečić. Zapazio je silno zlo, ali nije uzmakao, bacio se na nj kao lav, da ga smrvi, istrijebi, a ljude privede Bogu i ćudorednosti.

Stari panj nemoguće je ispraviti, tako i stara otvrdnula srca, ali ako nije čovjeku, jest Bogu, pak se za njih Bogu moli, a i nevine duše na to potiče, ide od kuće do kuće pa ih nagovara, da se mole i oni Bogu i približe crkvi i svetim Sakramentima. I mnoge je već na taj način privukao Bogu i crkvi.

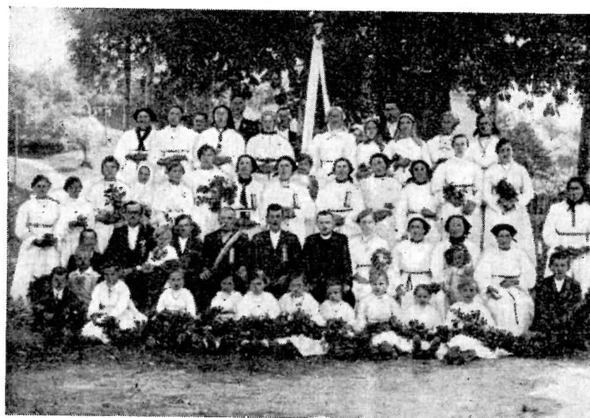
Nu na mladeži svijet ostaje, pa djecu uči revno vjeronauk u školi, mladiće i djevojke sakuplja u križarsku vojsku. Da sve privede Bogu pozvao je oce Dominikance iz Zagreba, da održe misije. I oni su došli i održali od 23 do 30 svibnja. Da uspjeh svetih misija bude trajan, oni su ustanovili Bratovštinu sv. Krunice i pozvao je iz Zagreba pionire Katoličke Akcije prof. Bogdana Babića i gđu.

Sofiju Brajša. Oni su pozvali osobito muževe i ženu da stupe u Katoličku Akciju, te da budu tvrda hridina protiv nećudoređa i bezbožnog komunizma.

Ufamo se, da će molitva svete Krunice omekšati otvrdnuta srca i privući Bogu zalutale ovce u njegov ovčnjak.

Kruničarka.

PLEŠIVICA. Veliko kruničarsko slavlje. Na poticaj katolika iz susjedne župe Sv. Jane, osnovano je u našoj župi društvo Žive Krunice od 6 kita. Prvi pokret za to društvo, pokrencla je Agata P e t e k iz Vranovdola, kojoj su se pridružile i druge reevne katoličke žene. Još za vrijeme prošlih misija, osnovana je u župi Bratovština Presvete Krunice, ali je tokom vremena popustila u revnosti. Među pojedinim članicama sinula je plemenita misao, da dođu do društvenog barjaka. Ali kako? Financijalne prilike su slabe u župi, dakle, nema druge, nego milodarima. Tu se javila požrtvovna Agata Petek revniteljica, da preuzme na sebe tu dužnost. Primivši od velč. gosp. župnika Janka Cepanca sabirni arak, pošla je sakupljati

Prigodom blagoslova kruničarskog barjaka u Plešivici

svake nedjelje dinar k dinaru, dok nije skupila potrebitu svotu, što u župi, što izvan župe. Bilo je raznog podvaljivanja da ne će uspjeti, ali se katolička revniteljica nije dala smesti, i nije htjela odustati, dok nije uz pomoć Kraljice Presvete Krunice postigla svoj cilj.

Poduzela je također korake čak u Rovišće, do velečasnog gosp. župnika Ivana Kokota, našeg domaćeg sina, koji joj je išao u svemu na ruku. Barjak je veoma ukusno izzradila gdja Marica Grmić iz Rovišća, koja je ujedno darovala štap za barjak, dočim je špicu darovao veleč. gosp. župnik Ivan Kokot. Izradba barjaka stoji 1500 dinara.

Na blagdan Tijelova uputila se i opet revniteljica u Rovišće, ne žaleći truda ni troška da dopremi barjak. Posveta samog barjaka bila je određena za 30. svibnja, kada je ujedno župa slavila sv. Urbana, kojeg postoji oltar u kapelici sv. Saverijuša, dočim se kapelica sv. Urbana nalazi u selu Gornja Reka. Kod spomenute kapelice sakupio lijep broj župljana Kruničara i drugih, odakle je procesija krenula u župnu crkvu, udaljenu od prilike 1 sat hoda. Procesiju jt formirao i vodio velečasni gosp. Marko Majerović, prebendar iz Jastrebarskog. Kod kapelice su

Kruničari fotografirani u dvije grupe. Blagoslov barjaka obavio je naš velečasni gosp. župnik Janko Cepanec. Kumovala je barjaku Ljubica Rilj iz Gornje Reke, prava seljačka katolička djevojka, koja je ujedno i revniteljica jedne kite kruničara. Barjaktarom je privremeno izabran kruničarski revnitelj Alojz Šeperić iz Gornje Reke.

Istim ovim dopisom zahvaljujemo u imt Kraljice Presvete Krunice, svima darovateljima, dobra i plemenita srca, koji su nas kojim darom potpomogli u našem naumu, a također hvala našem velečasnom gosp. župniku, koji nam je išao u svemu na ruku, a posebice zahvaljujemo veleč. gosp. M. Majeroviću, koji se je žrtvovao i zajedno s nama proslavio taj za našu župu značajni i veliki dan. Kraljica Presvete Krunice neka nas štiti i čuva, a njih neka obilno naplati. Preporučamo se mnogo u molitve naše braće kruničara diljem naše Hrvatske domovine.

Agata Petek, revniteljica.

. . . Kako li uzvišen i sjajan primjer sa svake strane imamo, djelo naime spasa Gospodina Našega Isusa Krista! . . . Nemoguće je da se u sebi pozorno razmatraju (po moljenju naime presv. Krunice) ti dokazi neizmjerne ljubavi našeg Spasitelja prema nama, a da se volja u zahvalnosti ne rasplamti . . .

PAPA LAV XIII.

(U enciklici »Magnae Dei Matris« 1892.)

Prijatelju »Gospine Krunice«, tvoj ti glasnik dolazi svaki mjesec kao stari znanac da ti govori o najljepšoj pobožnosti prema nebeskoj Kraljici, a što si ti učinio za taj glasnik!

Da li redovito i na vrijeme šalješ pretplatu!

Koliko si novih pretplatnika našao!

Da li u svojoj okolini daješ glasnik na čitanje!

Sjećaš li se glasnika od vremena do vremena barem sitnijim darom!

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.